

Andrzej W. Nowak

Doktor filozofii, adiunkt w Instytucie Filozofii UAM. Interesuje się problematyką z zakresu ontologii społecznej, społecznych studiów nad nauką oraz nieklasycznej socjologii wiedzy (szczególnie teorią aktora-sieci Bruna Latoura). Popularyzator na gruncie polskim teorii nowoczesnego systemu-świata Immanuela Wallersteina. Obecnie kieruje projektem badawczym dotyczącym relacji struktur wiedzy wobec kontrowersji naukowo-społecznych. Autor kilkudziesięciu artykułów naukowych, aktywny uczestnik życia naukowego, także w blogosferze.

/Z zakończenia/

Nowoczesność późna – refleksywna musi uporać się nie tylko z przemaganiem zewnętrznego, ale przede wszystkim ze zwalczaniem skutków ubocznych samej siebie. Nie oznacza to, iż owe przednowoczesne troski zniknęły, przestały istnieć. Samoorganizacja „materii”, nieludzka dynamika bytu nie znika. Receptą nie jest ucieczka w kwietystyczne zamknięcie w stylu Foucaulta i jego „estetyki egzystencji” czy Heideggera i jego Gelassenheit. Rozwiązaniem nie jest też ślepy decyzyzizm, „wola realizowania się we wszystkim”. Warunkiem sprawstwa w drugiej, refleksywnej nowoczesności jest aktywna, samozarządzająca się zbiorowość, która zaryzykuje drogę w stronę innej nowoczesności.

andrzej w. nowak

PODMIOT system NOWOCZESNOŚĆ

andrzej w. nowak

PODMIOT
system

NOWOCZESNOŚĆ

